

Pastorala Sfântului Sinod la prima Duminică din Postul Nașterii Domnului 2025: O pregătire de sfințire pentru trup și suflet

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a transmis o scrisoare pastorală tuturor credincioșilor din Patriarhia Română, pentru prima duminică din Postul Nașterii Domnului 2025.

Postul Crăciunului începe în data de 14 noiembrie și durează până în data de 24 decembrie. Este o tradiție ca membrii Sfântului Sinod să se adreseze clericilor, monahilor și credincioșilor în prima duminică din Post, pentru a transmite câteva îndemnuri duhovnicești și practice pentru întâmpinarea sărbătorii Nașterii după trup a Domnului nostru Iisus Hristos (25 decembrie).

Anul acesta, pastorala este inspirată și de tematica omagială și comemorativă a Centenarului Patriarhiei Române și a duhovnicilor și mărturisitorilor ortodocși români din secolul al XX-lea.

Despre anul omagial, ierarhii au transmis: „Patriarhia Română a devenit simbolul unității spirituale a tuturor românilor ortodocși, reuniți între aceleași hotare naționale, după secole de separare administrativă și bisericească”.

O altă temă abordată în pastorală este Sfințirea picturii în mozaic a Catedralei Naționale: „Prin toate elementele ei componente, Catedrala Națională poate fi considerată astăzi o carte deschisă de teologie ortodoxă, scrisă în piatră, culoare și lumină”.

Despre sfinții mărturisitori, ierarhii au afirmat că „acești sfinți reprezintă rodul cel mai de preț pe care Biserica noastră l-a adus în acest secol, deoarece prin ei se arată concret lucrarea tainică a harului Duhului Sfânt”.

În pastorală Sfântului Sinod, ierarhii arată că Postul Nașterii Domnului este „o pregătire de sfințire a sufletelor și a trupurilor”, împlinită prin Spovedanie și Împărtășanie, dar și un timp al milosteniei și întrajutorării.

În contextul actual marcat de criză, nesiguranță și suferință, credincioșii sunt chemați să înmulțească rugăciunea pentru pace și să ofere ajutor bolnavilor, bătrânilor, orfanilor, săracilor și celor întristați, organizând ca în fiecare an colecte de alimente, haine și bani în parohii și mănăstiri.

În acest an, pastorală este semnată de trei noi ierarhi: Preasfințitul Părinte Samuel Bistrițeanul, Episcopul vicar al Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului și Clujului; Preasfințitul Părinte Nectarie de Bogdania, Episcopul vicar al Arhiepiscopiei Chișinăului și Preasfințitul Părinte Teofil Troțușanul, Episcopul vicar al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului.

Pastorală Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române la prima Duminică a Postului Nașterii Domnului din anul 2025

Catedrala Națională

Cont. BCR (ROL):
RO53 RNCB 0075 0048 9503 0109
Sucursala Sector 4, București

Cont. BCR (EURO):
RO96 RNCB 0075 0048 9503 0111
Sucursala Sector 4, București

Cont. BCR (USD):
RO26 RNCB 0075 0048 9503 0110
Sucursala Sector 4, București

TIPOGRAFIA CĂRȚILOR BIERICEȘTE

PASTORALA

SFÂNTULUI SINOD
AL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE
LA PRIMA DUMINICĂ A
POSTULUI NAȘTERII DOMNULUI DIN ANUL 2025

Preacuvioși și Preacucernici Părinți,

Iubiți frați și surori în Domnul,

Păstrând neîntreruptă rânduiala așezată în anul 2008 privind anii omagiali și comemorativi, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a proclamat anul 2025, în Patriarhia Română, ca Anul omagial al Centenarului Patriarhiei Române și Anul comemorativ al duhovnicilor și mărturisitorilor ortodocși români din secolul al XX-lea.

De-a lungul celor 100 de ani de activitate și organizare instituțională, Patriarhia Română a propovăduit Evanghelia și a condus credincioșii, prin lucrarea Duhului Sfânt, către Hristos, Mirele Bisericii, fiind în același timp și un factor de unitate națională, stabilitate socială și înflorire culturală, iar duhovnicii și mărturisitorii ortodocși români din secolul al XX-lea au fost trăitori și apărători ai credinței ortodoxe în timpurile ostile ale regimului comunist ateu.

Patriarhia Română a devenit simbolul unității spirituale a tuturor românilor ortodocși. Atât recunoașterea autocefaliei Bisericii Ortodoxe Române din anul 1885, cât și ridicarea ei la rangul de Patriarhie, la 4 februarie 1925, reprezintă două evenimente istorice de importanță capitală pentru viața bisericească a poporului român, deoarece au influențat în mod deosebit dezvoltarea instituțională și administrativă

dinamică a Bisericii Ortodoxe Române, fiind și expresia firească a unității spirituale și naționale realizate prin Marea Unire de la -1 Decembrie 1918.

Canonizarea sfinților români, înființarea de noi eparhii, organizarea diasporei ortodoxe române, aportul consistent al Bisericii Ortodoxe Române în domeniul relațiilor interortodoxe, intercreștine și interreligioase nu s-ar fi putut realiza fără aceste momente providențiale ale istoriei și devenirii sale.

Întemeiată în contextul istoric al României Mari, Patriarhia Română a devenit simbolul unității spirituale a tuturor românilor ortodocși, reuniți între aceleași hotare naționale, după secole de separare administrativă și bisericească.

Marea Unire a determinat schimbări importante inclusiv în viața Bisericii noastre, impunându-se principiul organizării unitare a vieții bisericești în toate provinciile regatului României Mari. La 31 decembrie 1919, a fost ales Mitropolit primat Episcopul Miron Cristea al Caransebeșului, care participase la actul istoric de la 1 decembrie 1918, fiind unul dintre ierarhii care au oficiat slujba de Te Deum pentru întrunirea dele-gaților votanți ai Rezoluției de unire de la Alba Iulia și membru al delegației transilvănene care a înmânat Actul Unirii regelui Ferdinand la 14 decembrie 1918, în -București.

În acest context, mai multe personalități bisericești, politice și culturale au susținut și argumentat ideea înființării Patriarhiei ca act de prestigiu pentru o Biserică autocefală și pentru România Întregită, care, după Revoluția bolșevică (6-7 nov. 1917), „era cel mai mare stat ortodox din Europa”, așa cum menționa profesorul Alexandru Lapedatu, ministrul cultelor (Arhim. Tit Simedrea, Patriarhia Românească. Acte și documente, București, Tipografia Cărților Bisericești, 1926, p. 11), și „singurul popor ortodox cu un simplu mitropolit primat în fruntea unei Biserici autonome” (Arhim. T. Simedrea, Patriarhia Românească..., p. 7), cum constata savantul Nicolae Iorga.

În 4 februarie 1925, la propunerea Mitropolitului Pimen Georgescu al Moldovei, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât înființarea Patriarhiei Române, propunere votată în unanimitate. În aceeași ședință, Episcopul Vartolomeu Stănescu al Râmnicului-Noului Severin a dat citire Actului de Înființare a Patriarhatului românesc și hotărârea a fost comunicată guvernului spre legiferare.

După adoptarea proiectului de lege de către corpurile legislative (12 și 17 febr. 1925), legea a fost promulgată de către regele Ferdinand I la 23 februarie 1925, fiind publicată în Monitorul Oficial din 25 februarie 1925. Astfel, după Marea Unire, diversitatea organizării bisericești din Basarabia, Bucovina și Transilvania a făcut

evidentă necesitatea unei unificări sub o singură autoritate bisericească, având sediul la București.

Patriarhia Ecumenică, reprezentată de Patriarhul Vasile al III-lea (1925-1929), a considerat „binevenită și îndreptățită [...] -ridicarea Bisericii-surori din -România la vrednicia patriarhală” („Tomosul Sfintei Patriarhii Ecumenice, nr. 1579”, în: Arhim. T. Simedrea, Patriarhia Românească..., p. 133). Tomosul Patriarhului Ecumenic emis la 30 iulie 1925 a consfințit în mod canonic demnitatea patriarhală a Bisericii Ortodoxe Române, iar întronizarea primului Patriarh, Miron Cristea, la 1 noiembrie 1925, a marcat începutul unei noi epoci a Ortodoxiei românești.

În cei 100 de ani de activitate, Patriarhia Română s-a afirmat ca o instituție fundamentală pentru păstrarea identității naționale și spirituale a poporului român. Ea a traversat și perioade istorice foarte dificile, ca dictatura regală, regimul antonescian, dar mai ales regimul comunist ateu, unind suferința cu speranța și supra-viețuind cu vigoare, pentru a înflori, după 1989, într-o perioadă de renaștere spirituală și misionară de mare amploare.

Patriarhii care au păstorit Biserica Ortodoxă Română în acest secol (1925-2025) au fost ierarhi înțelepți și demni, care au contribuit, fiecare în felul său, la continuitatea și dezvoltarea vieții bisericești în poporul român.

Dorința credincioșilor orto-docși români de a avea o nouă Catedrală Patriarhală, ca recunoștință adusă lui Dumnezeu pentru înfăptuirea României întregite, a fost împlinită prin edificarea Catedralei Naționale.

Astfel, în anul Centenar al României Mari 2018 a fost sfințit, la 25 noiembrie, Altarul Catedralei Naționale, cu hramurile Înălțarea Domnului (Ziua Eroilor) și Sfântul Apostol Andrei, cel întâi chemat, Ocrotitorul României, iar la 26 octombrie 2025, de sărbătoarea Sfântului Mare Mucenic Dimitrie, Izvorătorul de Mir, s-au sfințit exteriorul și pictura Catedralei Naționale, un dar al poporului român dreptcredincios izvorât din credința în Dumnezeu și cinstirea eroilor români.

Prin toate elementele ei componente, Catedrala Națională poate fi considerată astăzi o carte deschisă de teologie ortodoxă, scrisă în piatră, culoare și lumină, care cheamă la rugăciune și comuniune sfântă. Prin sfințire, ea devine pregustare a comuniunii eterne cu Sfânta Treime din Împărăția cerurilor, adevăr foarte puternic subliniat în slujba de sfințire a bisericii, când se cântă troparul: „Această casă Tatăl a zidit-o, această casă Fiul a-ntărit-o, această casă Duhul Sfânt a înnoit-o, a lu-minat-o, a sfințit-o și a sfințit sufletele noastre”.

Deci, Biserica a fost sfințită prin harul Preasfintei Treimi, pentru a fi oamenilor

corabie a mântuirii, spațiu cruciform al comuniunii credincioșilor cu Hristos Cel răstignit, înviat și -înălțat întru slavă la cer și, tot-odată, casa Prea-sfintei Treimi.

Cu ajutorul lui Dumnezeu, generozitatea Guvernului României și contribuția clerului și credincioșilor români din România și din afara ei, Biserica Ortodoxă Română are acum în București o catedrală reprezentativă pentru credința și evlavia majorității poporului român. Catedrala nouă din București se numește Catedrală Națională pentru că se află în capitala României și au loc aici și ceremonii cu valoare de simbol național, fiind dedicată tuturor eroilor români din toate timpurile.

Edificarea și sfințirea Catedralei Naționale înseamnă împlinirea unui ideal, pe care Preafericitul Părinte Patriarh Daniel l-a primit drept mandat, împreună cu Sfântul Sinod, cu clerul și credincioșii, de la vrednicii noștri înaintași, iar realizarea acestui ideal a primit conținut concret în special prin manifestarea cooperării tuturor ierarhilor Sfântului Sinod în sprijinirea acestui proiect, atât prin adoptarea hotărârilor sinodale necesare, cât și prin continuarea realizării Colectei naționale bisericești în eparhii.

Cu acest prilej, mulțumim tuturor donatorilor și binefăcătorilor pentru sprijinul acordat în împlinirea acestui ideal românesc, în anul plin de lumină al Centenarului Patriarhiei Române.

Acești sfinți reprezintă rodul cel mai de preț pe care Biserica noastră l-a adus în acest secol

La aniversarea Centenarului Patriarhiei Române (1925-2025), se cuvine să-i cinstim în mod deosebit pe marii păstori de suflete, preoți mărturisitori, mucenici și mari duhovnici, care au strălucit prin faptele lor vrednice de laudă în acest răstimp de 100 de ani, ca roduri sfinte ale Evangheliei Domnului nostru Iisus Hristos pe pământul românesc.

Astfel, în ziua de 4 februarie 2025, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a proclamat canonizarea a 16 sfinți români care au mărturisit credința în Hristos în perioada grea a regimului -comunist din România. Acești sfinți reprezintă rodul cel mai de preț pe care Biserica noastră l-a adus în acest secol, deoarece prin ei se arată concret lucrarea tainică a harului -Duhului Sfânt în Biserica -Ortodoxă Română.

Aceștia au fost canonizați pentru că în viața lor s-au arătat semnele sfințeniei: Ortodoxia credinței, viața sfântă de pocăință și rugăciune, iubire smerită și milostivă față de aproapele, mărturisirea jertfelnică a credinței și facerea de minuni, precum și evlavia poporului față de ei. Biserica îi cinstește mai ales pentru

că au rezistat cu bărbăție și demnitate persecuțiilor și au mărturisit adevărul lui Hristos, chiar și în condiții de tortură și moarte, oferind astfel un exemplu viu de trăire creștină deplină.

Printre noii sfinți canonizați recent, care împodobesc calendarul Bisericii noastre se numără mucenicii care au mărturisit credința în Hristos cu prețul vieții lor. Îi menționăm pe Sfântul Preot Mucenic Constantin Sârbu, care a primit moarte martirică pentru că a refuzat să trădeze Taina Sfintei Spovedanii; pe Sfântul Preot Mucenic Liviu Galaction de la Cluj, care a fost arestat pentru activitatea sa catehetică, apărând ora de religie în școli, murind în chinuri cumplite în penitenciarul de la Aiud; pe Sfântul Cuvios Mucenic Gherasim de la Tismana, mare nevoitor isihast, care a mărturisit credința în Hristos, murind mucenicește în penitenciarul de la Târgu-Ocna; pe Sfântul Cuvios Mucenic Visarion de la Lainici, care în urma unor bătăi cumplite a murit mărturisind pe Hristos în Mănăstirea Lainici de pe Valea Jiului; pe Sfântul Preot Mucenic Ilarion Felea, preot în parohie și profesor de teologie, care a trecut la Domnul după grele suferințe în penitenciarul de la Aiud; și pe Sfântul Preot Mucenic Alexandru din Basarabia, care la vârsta de 80 de ani a fost deportat, dezbrăcat, bătut, tras de barbă, înfometat și umilit, încre-dințându-și sufletul lui Dumnezeu, în biserica Preasfintei Născătoare de Dumnezeu din orașul rusesc Kazan în Uniunea Sovietică.

Totodată, amintim ceata preoților mărturisitori în închisorile comuniste, care și-au sfințit viața prin răbdare, dragoste și smerenie, iertând pe cei care i-au bătut, chinuit și batjocorit, mu-tându-se astfel cu pace la ce-reș-tile lăcașuri. Între acești plăcuți ai lui Dumnezeu se cuvine să îi menționăm pe Sfântul Cuvios Mărturisitor Sofian de la Antim, rugător isihast și pictor de biserici, care a mărturisit cre-dința în Hristos în penitenciarele de la București, Jilava, Aiud, Galați și Balta Brăilei, după eliberare deve-nind unul dintre cei mai îndrăgiți duhovnici ai Capitalei, fiind numit de Părintele Cleopa Ilie de la Sihăstria „Apostolul Bucureștilor”; pe Sfântul Preot Mărturisitor Dumitru Stăniloae, cel mai mare teolog ortodox al secolului al XX-lea, care a supraviețuit anilor de închisoare de la Jilava și Aiud, fiind prețuit ca traducător și tâlcuitor al Filocaliei românești și al altor texte patristice, precum și ca un înțelept dascăl al spiritualității românești; pe Sfântul Cuvios Mărturisitor Arsenie de la -Prislop, care a trecut prin patru detenții, după eliberare fiind obligat să locuiască în lume, însă păstrând în taină rânduiala de vie-țuire monahală, să-vârșind, după adormirea în Domnul, mai multe minuni; pe Sfântul Preot Mărturisitor Ilie Lăcă-tușu, care a pătimit în lagăre de muncă și închisori, fiind un mare rugător, după adormirea în Domnul trupul său fiind descoperit întreg și cu bună mireasmă, săvâr-șind mul-țime de minuni; și pe Sfântul Cuvios Mărturisitor Iraclie din Basarabia, unul dintre cei mai mari misionari români din perioada

interbelică pentru teritoriul dintre Prut și Nistru, care a mărturisit credința în Hristos opt ani în lagărele de muncă din Uniunea Sovietică, după adormirea sa în Domnul, sfintele sale moaște arătându-se izvorătoare de mir.

De asemenea, printre sfinții care au fost proclamați anul acesta se află și soborul cuvioșilor, care au fost recunoscuți de poporul dreptmăritor ca fiind rugători, duhovnici și povățuitori înțelepți ai sufletelor pe calea mântuirii. Printre acești mari rugători isihasți și duhovnici se numără: Sfântul Cuvios Paisie de la Sihăstria, care a dus o viață de aspră nevoiță pustnicească, plin de smerenie și dragoste față de cei care îl cercetau, după adormirea în Domnul să-vârșind mai multe minuni; Sfântul Cuvios Cleopa de la Sihăstria, unul dintre cei mai iubiți duhovnici români ai secolului al XX-lea, mare predicator și apologet ortodox, povățuitor înțelept al clericilor și al credincioșilor, care a primit de la Dumnezeu și darul facerii de minuni; Sfântul Cuvios Dometie cel Milostiv de la Râmeț, smerit duhovnic rugător, care întreaga sa viață s-a remarcat prin harisma neagonisirii, fiind un părinte milostiv și oferind tot ceea ce avea pentru a-i ajuta pe cei care erau în nevoie, după adormirea sa în Domnul fiind numit de popor „Apostolul moților”; Sfântul Cuvios Serafim cel Răbdător de la Sâmbăta de Sus, care a fost călăuzitor al multor suflete pe calea mântuirii, pentru viața sa sfântă primind de la Dumnezeu darul înaintevederii și al facerii de minuni; și Sfântul Cuvios Calistrat de la Timișeni și Vasiova, smerit misionar și duhovnic în -Banat, care a păstrat cu multă râvnă rânduiala vieții călugărești, pentru smerenia și nevoițele sale primind de la Dumnezeu darul vindecării și al izgonirii duhurilor necurate.

În fața numeroaselor probleme materiale și spirituale ale lumii de azi, celebrarea Centenarului Patriarhiei Române ne cheamă la o reflecție profundă asupra misiunii și respon-sa-bilității noastre de a păstra și transmite mai departe lumina credinței ortodoxe și a unității naționale, în spiritul înain-tașilor noștri.

Centenarul Patriarhiei Române este așadar un moment de sfântă bucurie și recunoștință pentru întreaga Ortodoxie românească. Privind retrospectiv, vedem nu doar o istorie bogată, ci și o moștenire spirituală luminoasă, lăsată de înaintașii noștri – patriarhi, ierarhi, preoți, monahi și credincioși mireni, care au apărat și transmis credința ortodoxă de-a lungul timpului.

Unitatea bisericească și demnitatea Bisericii Ortodoxe Române ca Patriarhie ne cheamă la o comuniune spirituală profundă în credință, în rugăciune și în slujire, contribuind la întărirea și promovarea unității bisericești și naționale, urmând exemplul înaintașilor noștri care au văzut Patriarhia Română ca fiind simbol al slujirii unității spirituale a -poporului român.

Cu ajutorul Milostivului Dumnezeu, ne aflăm la începutul Postului Nașterii Domnului, numit și Postul Crăciunului. Această perioadă este, în primul rând, o pregătire de sfințire a sufletelor și a trupurilor noastre, prin Spovedanie și Împărtășanie, dar și un prilej de întrajutorare și milostenie. Faptele milosteniei creștine, privite ca roade ale dreptei credințe, sunt forma concretă a iubirii smerite față de Dumnezeu și de oameni.

În contextul actual, marcat de criză economică și de nesiguranță a vieții, este necesară în continuare înmulțirea rugăciunii pentru încetarea războaielor și pentru întărirea spirituală a celor care suferă din cauza acestora. Astăzi, când în jurul nostru se înmulțesc însingurarea și depresia, sărăcia și nesiguranța zilei, să ne rugăm Domnului Iisus Hristos să ne întărească în lucrarea noastră creștină de ajutorare a bolnavilor, bătrânilor, orfanilor, săracilor și a celor îndoliați și întristați.

De aceea, ne adresăm preoților și credincioșilor mireni ai Sfintei noastre Biserici cu îndemnul părintesc de a se organiza, ca în fiecare an, la parohii, mănăstiri, protopopiate și la centrele eparhiale, colecte de alimente, haine și bani. Acestea vor fi distribuite celor aflați în suferință și lipsuri, familiilor defavorizate sau cu mulți copii, bătrânilor și persoanelor singure, fără copii sau rude, cu precădere celor care locuiesc în mediul rural.

Fiind încredințați că veți arăta și în acest an dărnicie creștină și veți răspunde cu dragoste chemării noastre părintești la această lucrare sfântă de binefacere și ajutorare, vă mulțumim pentru generozitatea dovedită constant și vă reamintim cuvintele Domnului Iisus Hristos: „Fericiți cei milostivi, că aceia se vor -milui” (Matei 5, 7).

Ne rugăm Preamilostivului Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți românii din România și din afara ei, dăruindu-le sănătate și mântuire, ocrotindu-i de tot răul și întărindu-i în tot lucrul bun, spre bucuria Bisericii noastre și a poporului român de pretutindeni.

Cu multă bucurie și prețuire, vă îmbrățișăm părintește și vă împărtășim binecuvântarea apostolică: „Harul Domnului nostru -Iisus Hristos și dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți!” (2 Corinteni 13, 13).

Textul este semnat de Patriarhul Daniel împreună cu toți membrii Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române

Descarcă Pastorală Sfântului Sinod la prima duminică din Postul Nașterii Domnului

2025.

Foto credit: Basilica.ro / Mircea Florescu

basilica.ro